

Budapest, 1900. március 10. – Budapest, 1967. május 27.

Apja könyvelő volt. A Magyar Iparművészeti Főiskolán belsőépítészetet tanult. A Tanácsköztársaság idején csatlakozott a kommunista ifjúsági mozgalomhoz, körzeti ifjúmunkás titkár; 1919 őszén Bécsbe menekült. 1921-ben a KMP Külföldi Bizottsága Romániába küldte pártmunkára, tagja lett a Román Kommunista Pártnak. Többször letartóztatták, ezért 1924-ben Bécsbe, majd Párizsba ment. A Francia Kommunista Párt és az illegális kommunista párt szervezeteiben dolgozott, grafikusként dolgozott, a Sorbonne-on történelmet hallgatott. Moszkvai évek után részt vett a spanyol polgárháborúban, majd Párizsba, onnan 1939-ben ismét Moszkvába került. 1940–1941-ben a szovjet fővárosban aspiráns a Szovjetunió Tudományos Akadémiája Történeti Intézetében. A második világháború idején önkéntes a Vörös Hadseregben, politikai munkát végzett a magyar és a román hadifogolytáborokban. 1944 végétől 1945. januári hazatéréséig az 1. Ukrán Front magyar operatív csoport egyik frontiskoláját vezette, a IV. Ukrán Front antifasiszta iskoláján előadó, a magyar frontújság munkatársa. Magyarországon a Nemzeti Segély egyik szervezője, majd titkára volt. 1946-ban a Népjóléti Minisztériumban alkalmazták, 1948-tól a Magyar Tudományos Tanács titkára miniszteri tanácsosi rangban. 1950-től a szegedi József Attila Tudományegyetemen, majd 1953-tól 1957. évi nyugdíjazásáig a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen az egyetemes történelem tanszékvezető tanára volt. 1952-től az MDP KV apparátusában alosztályvezető volt, 1955-ben a könnyűipari miniszter csoportfőnöke, majd a miniszter helyettese volt. Az 1956-os magyar forradalom idején Moszkvába menekítették, ottléte alatt tudományos kutatásokat folytatott.